

Sygn. akt II AKz 160/17

POSTANOWIENIE

Dnia 24 maja 2017 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący:	SSA Barbara Nita-Światłowska
Protokolant:	prot. Paweł Król

przy udziale Prokuratora Prokuratury Regionalnej w Krakowie Henryka Stawickiego

po rozpoznaniu w sprawie

O. P.

skazanego z art. 10 (1) ustawy o kradzieży z 1968 roku brytyjskiego kk

zażalenia wniesionego przez obrońcę skazanego

na postanowienie Sądu Okręgowego w Tarnowie

z dnia 25 kwietnia 2017 roku, sygn. akt II Kop 11/17

w przedmiocie przejęcia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej przez sąd brytyjski

na podstawie art. 437 § 1 k.p.k., art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze oraz art. 611ts k.p.k.

postanawia:

I. zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy;

II. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokata N. T. 295.20 zł (dwieście dziewięćdziesiąt pięć 20/100) złotych w tym VAT tytułem nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu przed sądem odwoławczym;

III. stwierdzić, że koszty postępowania odwoławczego ponosi Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z 25 kwietnia 2017 r., sygn. II Kop 11/17, wydanym po rozpoznaniu wniosku Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej o przejęcie do wykonania orzeczenia sądu tego państwa w sprawie obywatela polskiego, Sąd Okręgowy w Tarnowie na podstawie art. 611tg § 1 k.p.k., art. 611tl § 1 k.p.k., art. 611to § 3 k.p.k. oraz art. 607s § 4 k.p.k. stwierdził dopuszczalność przejęcia do dalszego wykonania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej kary 10 lat pozbawienia wolności orzeczonej wobec obywatela polskiego O. P., syna A. i E. z domu T., urodzonego (...) w T., skazanego wyrokiem K.-upon-T. C. C. z dnia 30 stycznia 2015 roku, numer sprawy (...) za przestępstwo z paragrafu 10(1) ustawy o kradzieży z 1968 roku.

Wskazany powyżej postanowieniem Sąd I instancji stwierdził nadto, że czyn za który O. P. została skazany wyżej wskazanym wyrokiem wyczerpuje dyspozycję z art. 280 § 1 k.k. i na podstawie art. 77 § 2 k.k. wyznaczył wymiar odbytej kary uprawniający do ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie na 2/3 kary 10 lat pozbawienia wolności.

Sąd I instancji zaliczył skazanemu na poczet przejętej do wykonania w Polsce kary 10 lat pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od 11 września 2014 r. do 20 lutego 2017 r. oraz okres kary odbytej na terytorium Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii do czasu przekazania.

Zaskarżonym postanowieniem zastosowano wobec skazanego O. P. środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres 30 dni licząc od dnia przekroczenia przez skazanego granicy Rzeczypospolitej Polskiej.

Nadto, na podstawie art. 29 ust 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm.) orzeczono o kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu.

Na powyższe postanowienie zażalenie wniósł obrońca skazanego, który zaskarżył je w całości podnosząc zarzut naruszenia przepisów postępowania mających wpływ na treść postanowienia, a konkretnie:

1) art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. przez błędne zastosowanie, „co skutkowało wydaniem postanowienia o przejęcie do wykonania orzeczenia Sądów Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, podczas gdy sam Skazany nie wyraził zgody na przejęcie przez stronę polską dalszego wykonania bowiem narusza to jego wolności i prawa tak człowieka, jak i obywatela wskazując na sytuację rodzinną, a to fakt, iż na terenie Państwa wnioskującego zamieszkuje jego syn, z którym chce utrzymywać stały kontakt”;

2) art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. przez „błędne niezastosowanie i uznanie, iż odmowa zgody Skazanego na przejęcie przez stronę polską dalszego wykonania kary nie ma znaczenia w okolicznościach niniejszej sprawy w sytuacji, w której z okoliczności niniejszej sprawy wynika, że odmowa Skazanego na przejęcie przez stronę polską dalszego wykonania kary związana jest z jego sytuacją rodzinną, a wykonanie przedmiotowego orzeczenia naruszy podstawowe prawa człowieka Skazanego”.

Podnosząc powyższe obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia przez wydanie orzeczenia o odmowie przejęcia do wykonania orzeczenia sądu brytyjskiego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie obrońcy O. P. nie zasługiwało na uwzględnienie.

Zarówno z petitum zażalenia, jak i z jego uzasadnienia wynika, że obydwa wskazane powyżej zarzuty sprowadzają się w istocie do tego samego. Zdaniem obrońcy wykonanie w Polsce kary pozbawienia wolności wymierzonej O. P. przez sąd brytyjski kolidowałoby z prawem skazanego do ochrony życia rodzinnego, bo na terytorium Wielkiej Brytanii mieszka jego syn, z którym chciałby utrzymywać stały kontakt.

W petitum zażalenia oraz w jego uzasadnieniu obrońca skazanego podniósł zarzut naruszenia przez Sąd I instancji przepisu art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k., zarazem przez jego błędne zastosowanie i błędne niezastosowanie. Odnotowania wymaga tu, że wskazany przepis jest zawarty w rozdziale 65b Kodeksu postępowania karnego – „Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o przekazanie osoby ściganej na podstawie europejskiego nakazu aresztowania”, a tymczasem zaskarżone orzeczenie Sądu I instancji zapadło na podstawie przepisów pomieszczonych w rozdziale 66g Kodeksu postępowania karnego – „Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary pozbawienia wolności”.

Uzasadniając stanowisko o stosowaniu wskazanego przez siebie przepisu w postępowaniu toczącym się w przedmiocie przejęcia przez sąd polski wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej obrońca skazanego podniósł, że „w art. 607s § 5 k.p.k. zawarto odesłanie do przepisów rozdziału 66g Kodeksu postępowania karnego - „Wystąpienie państwa członkowskiego Unii Europejskiej o wykonanie kary

pozbawienia wolności, które znajdują odpowiednie zastosowanie w postępowaniu w przedmiocie przejścia do wykonania kary na podstawie art. 607s § 4 k.p.k.”.

Powyższa argumentacja jest oczywiście błędna.

Po pierwsze, powołany przez obrońcę art. 607s § 5 k.p.k. odsyła do odpowiedniego stosowania wymienionych tam przepisów rozdziału 66g Kodeksu postępowania karnego do wykonania kary pozbawienia wolności, a tymczasem art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k. nie znajduje się w tym rozdziale Kodeksu postępowania karnego, lecz w tym samym rozdziale, w którym pomieszczony jest przepis odsyłający, tj. art. 607s § 5 k.p.k.

Nadto art. 607s § 5 k.p.k. w ogóle nie znajduje zastosowania do sytuacji, która nie zaistniała w niniejszej sprawie. Wskazany powyżej przepis odnosi się do wypadku, w którym zaktualizowała się przesłanka obligatoryjnej odmowy wykonania europejskiego nakazu aresztowania wydanego w celu wykonania kary pozbawienia wolności lub środka polegającego na pozbawieniu wolności wobec osoby ściganej będącej obywatelem polskim albo korzystającej w Polsce z prawa azylu z tego powodu, że osoba ścigana nie wyraziła zgody na przekazanie. W odniesieniu do takiej sytuacji art. 607p § 3 k.p.k. obliguje sąd polski do powiązania orzeczenia o odmowie przekazania z orzeczeniem o wykonaniu kary lub środka orzeczonego przez organ sądowy państwa wydania nakazu europejskiego w Polsce, a do trybu wykonania kary w takim wypadku zastosowanie znajdują przepisy wymienione w art. 607p § 5 k.p.k.

Niniejsza sprawa nie została zainicjowana europejskim nakazem aresztowania wydanym w celu wykonania kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej przez sąd brytyjski, którego wykonania odmówiono ze względu na polskie obywatelstwo skazanego oraz jego brak zgody na przekazanie w trybie europejskiego nakazu aresztowania, lecz wnioskiem o przejście wykonania kary pozbawienia wolności prawomocnie orzeczonej przez sąd brytyjski złożonym na podstawie przepisów brytyjskich implementujących decyzję ramową Rady UE 2008/909/WSiSW z 27 listopada 2008 r. o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L Nr 327 z 5.12.2008 r., s. 27; dalej: decyzja ramowa Rady UE 2008/909/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej). Jednoznacznie wynika to z zarówno z pisma Ministerstwa Sprawiedliwości z 10 marca 2017 r. skierowanego do Sądu Okręgowego w Tarnowie (k. 2), jak i z wniosku strony brytyjskiej, którym zostało zainicjowane postępowanie w tej sprawie oraz z dołączonego do niego zaświadczenia (k. 3-25).

Nie tracąc powyższego z pola widzenia, dokonując jednak, zgodnej z zasadą *falsa demonstratio non nocet*, reinterpretacji zarzutu na podstawie łącznie analizowanego *petitum* zażalenia wniesionego w niniejszej sprawie oraz jego uzasadnienia (por. także orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego z 3 grudnia 1996 r., sygn. K 25/95, OTK ZU nr 6/1996, poz. 52 oraz wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 16 czerwca 1999 r., sygn. P 4/98, OTK ZU nr 5/1999, poz. 98 i z 6 marca 2007 r., sygn. SK 54/06, OTK ZU nr 3/A/2007, poz. 23), Sąd Apelacyjny stwierdza, co następuje.

W art. 611tk k.p.k., w ślad za art. 9 decyzji ramowej Rady UE 2008/909/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, ustawodawca wymienił przesłanki obligatoryjnej i fakultatywnej odmowy wykonania orzeczenia skazującego na karę pozbawienia wolności.

W art. 611tk § 1 pkt 5 k.p.k. przewidziane zostało uregulowanie treściowo tożsame z tym, które przewiduje wskazany przez obrońcę art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k.; podstawę obligatoryjnej odmowy wykonania orzeczenia stanowi wzgląd na ochronę wolności i praw człowieka i obywatela; wykonania orzeczenia odmawia się, jeżeli naruszałoby to wskazane wolności i prawa.

Podstawę odmowy wykonania orzeczenia wskazaną w art. 611tk § 1 pkt 5 k.p.k., tak samo, jak podstawę z art. 607p § 1 pkt 5 k.p.k., należy postrzegać w związku ze zmianą art. 55 Konstytucji RP, dokonaną ustawą z dnia 8 września 2006 r. o zmianie Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 200, poz. 1471). Zgodnie z art. 55 ust.

4 Konstytucji RP, ekstradycja jest zakazana m.in. wówczas, gdy jej dokonanie będzie naruszać wolności i prawa człowieka i obywatela. Posłużenie się wyrażeniem: wolności i prawa człowieka i obywatela może nasuwać wątpliwości, czy analizowany przepis odwołuje się do wolności i praw określonych w samej Konstytucji, czy też do wolności i praw gwarantowanych przepisami prawa międzynarodowego, w tym zwłaszcza postanowieniami Europejskiej Konwencji Praw Człowieka. W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego wskazano, że interpretacja tego wyrażenia powinna być szeroka, obejmując tym wyrażeniem zarówno te prawa, które gwarantowane są przez przepisy wiążących Polskę aktów prawa międzynarodowego, jak i wolności i prawa chronione konstytucyjnie (w tej kwestii por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 5 października 2010 r., sygn. SK 26/o8, OTK ZU Nr 8/A/2008, poz. 73).

Zarówno z petitum zażalenia wniesionego w niniejszej sprawie, jak i z jego uzasadnienia jednoznacznie wynika, że obrońca O. P. wiąże uregulowanie z art. 55 ust. 4 Konstytucji RP przeniesione na płaszczyznę ustawową przez relewantny tu art. 611tk § 1 pkt 5 k.p.k., z prawem do ochrony życia rodzinnego skazanego.

Mając to na uwadze podkreślenia wymaga, że na płaszczyźnie konwencyjnej relewantny jest tu art. 8 ust. 1 konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r., zmienionej następnie Protokołami nr 3, 5 i 8 oraz uzupełnionej Protokołem nr 2 (Dz. U. z 1993 r. Nr 61, poz. 284, ze zm.; dalej: EKPC lub konwencja), zgodnie z którym: „Każdy ma prawo do poszanowania swojego życia prywatnego i rodzinnego, swojego mieszkania i swojej korespondencji”. Powyższe uregulowanie dopełnia art. 8 ust. 2 EKPC stanowiąc, że „niedopuszczalna jest ingerencja władzy publicznej w korzystanie z tego prawa z wyjątkiem przypadków przewidzianych przez ustawę i koniecznych w demokratycznym społeczeństwie z uwagi na bezpieczeństwo państwowe, bezpieczeństwo publiczne lub dobrobyt gospodarczy kraju, ochronę porządku i zapobieganie przestępstwom, ochronę zdrowia i moralności lub ochronę praw i wolności osób”.

We wniesionym w niniejszej sprawie zażaleniu skarżący, powołując się na prawo do ochrony życia rodzinnego podniósł, że w razie przejścia wykonania kary orzeczonej przez sąd brytyjski do wykonania w Polsce O. P. będzie odbywał karę pozbawienia wolności z dala od swojej rodziny, a w szczególności z dala od syna, z którym chciałby mieć stały kontakt.

Poza tym ogólnym stwierdzeniem powołanym powyżej, obrońca nie zawarł w zażaleniu bliższej argumentacji odnoszącej się do kwestii dopuszczalności stosowania w postępowaniu w przedmiocie wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej w innym państwie członkowskim Unii Europejskiej gwarancji wynikającej z art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Odnosząc się do argumentacji przedstawionej w zażaleniu podkreślenia wymaga, że orzecznictwo Europejskiego Trybunału Praw Człowieka w Strasburgu w kwestii stosowania gwarancji konwencyjnych w odniesieniu do postępowań ze stosunków międzynarodowych w sprawach karnych ewoluowało; początkowo trybunał strasburski odrzucał możliwość stosowania gwarancji wynikających z EKPC do postępowań transgranicznych, aktualnie orzecznictwo strasburskie w coraz szerszym zakresie odnosi gwarancje ochronne wynikające z konwencji do takich postępowań, w tym w szczególności do postępowań ekstradycyjnych (bliżej zob. J. Skorupka (red.): Komentarz do Kodeksu postępowania karnego, Warszawa 2015, s. 1512-153 oraz przywoływane tam orzecznictwo strasburskie).

Mimo zatem, że ani EKPC, ani uzupełniające ją protokoły dodatkowe nie dopuszczają możliwości podniesienia generalnego zarzutu ogólnego łamania praw człowieka jako przeszkody *sui generis* we współpracy międzynarodowej w sprawach karnych, to jednak w świetle aktualnej linii orzeczniczej trybunału strasburskiego liczne naruszenia praw człowieka są tu relewantne.

Należy tu także zwrócić uwagę na art. 19 ust. 2 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej. Przepis ten, stanowiąc, że nikt nie może być usunięty z terytorium państwa, wydalony lub wydany w drodze ekstradycji do państwa, w którym istnieje poważne ryzyko, iż może być poddany karze śmierci, torturom lub innemu nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu, w analizowanym zakresie przewiduje standard ochronny zbieżny z tym, który wyznacza EKPC w brzmieniu nadanym przez orzecznictwo strasburskie.

Powyżej podkreślono już, że orzecznictwo trybunału strasburskiego dotyczące stosowania gwarancji konwencyjnych w postępowaniach międzynarodowych w sprawach karnych ewoluowało od odrzucenia myśli, iżby gwarancje te wiązały w karnych postępowaniach transgranicznych, w tym w szczególności w postępowaniu ekstradycyjnym do coraz szerszego uznawania, że przepisy zawarte w EKPC wiążą również w takich postępowaniach.

Jednak, jak dotąd, trybunał strasburski nie wskazał, iżby gwarancja wynikająca z art. 8 EKPC znajdowała zastosowanie w postępowaniu transgranicznym w sprawach karnych, a w każdym razie tutaj. Sądowi takie judykaty nie są znane.

Orzeczenia strasburskiego wskazującego na to, że gwarancja ochronna wynikająca z art. 8 EKPC znajduje zastosowanie w odniesieniu do postępowania ekstradycyjnego nie powołano także w uzasadnieniu zażalenia, którym zainicjowane zostało niniejsze postępowanie.

Dla porządku odnotowania wymaga, że zgodnie z orzecznictwem strasburskim gwarancja wynikająca z art. 8 EKPC znajduje zastosowanie w postępowaniach dotyczących deportacji cudzoziemców (bliżej zob. M. Safjan, L. Bosek (red.): Komentarz do Konstytucji, Warszawa 2016, s. 674 i n.). Ze względu na specyfikę tych spraw, zdaniem tego Sądu, nie wydaje się jednak uprawnione odnoszenie tych judykatów do postępowań transgranicznych w sprawach karnych; postępowanie ekstradycyjne wiąże się z przestępstwem zarzucanym lub przypisanym osobie poszukiwanej prawomocnym orzeczeniem w państwie, które występuje z wnioskiem ekstradycyjnym, a deportacja (wydalenie) nie łączy się bezpośrednio z popełnionym przestępstwem, a jeżeli taki związek ma, to przecież przestępstwo nie zostaje popełnione w państwie, do którego wydalenie ma nastąpić, lecz ewentualnie w tym, które czyni użytek ze swojej kompetencji do wydalenia cudzoziemca. Istotny element różnicujący polega tu też na tym, że w wypadku wydalenia cudzoziemca inicjatywa w tym zakresie pochodzi od państwa, na którego terytorium ten znajduje się nielegalnie, a w sytuacji, gdy chodzi o ekstradycję postępowanie w tym zakresie inicjowane jest wnioskiem państwa obcego, które chce uczynić użytek ze swojej kompetencji orzeczniczej lub doprowadzić do wykonania prawomocnie orzeczonej kary (por. także postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 13 października 2016 r., sygn. II AKz 357/16).

Mając na uwadze stan faktyczny niniejszej sprawy przypomnienia wymaga, że zgodnie z art. 611tk § 1 pkt 3 k.p.k., implementującym art. 9 decyzji ramowej Rady UE 2008/909/WSiSW o stosowaniu zasady wzajemnego uznawania do wyroków skazujących na karę pozbawienia wolności lub inny środek polegający na pozbawieniu wolności – w celu wykonania tych wyroków w Unii Europejskiej, przesłanka obligatoryjnej odmowy wykonania orzeczenia co do zasady aktualizuje się wówczas, gdy skazany nie wyraża zgody na przekazanie. Brak zgody na przekazanie orzeczenia do wykonania jest jednak irrelevantny wówczas, gdy możliwość przekazania orzeczenia do wykonania nie jest limitowana przesłanką zgody skazanego, tj. w szczególności wówczas, gdy wobec skazanego została wydana decyzja o wydaleniu lub deportacji na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Jak już wskazano powyżej, gwarancje, które EKPC wiąże z ekstradycją podlegają uwzględnieniu przy interpretacji art. 55 ust. 4 Konstytucji RP (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z 19 lutego 2008 r., P 48/06, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 4 oraz z 5 października 2010 r., sygn. SK 26/08, OTK ZU nr 8/2010, poz. 73).

Jednak wyprowadzenie przeszkody ekstradycyjnej w niniejszej sprawie z art. 8 EKPC wymagałoby bądź powołania konkretnego judykatu trybunału strasburskiego, zapadłego w kontekście sprawy ze stosunków międzynarodowych w sprawach karnych, z którego wynikałoby jednoznacznie, że gwarancja wyrażona w tym przepisie jest tu relewantna, bądź też przeprowadzenia przekonującego wywodu wskazującego na zasadność „przeniesienia” na grunt postępowania ze stosunków międzynarodowych w sprawach karnych gwarancji odnoszonej przez trybunał strasburski do postępowań dotyczących wydalania (deportacji) cudzoziemców, co wymagałoby wykazania, należy stwierdzić, że obydwie powyższe sytuacje są do siebie podobne ze względu na cechy prawnie relewantne. Jak to już wskazano powyżej tutaj. Sąd takiego podobieństwa nie dostrzega. obrońca skazanego nie podjął natomiast choćby próby wykazania takiej zbieżności.

Zejsście poniżej standardu wynikającego z Europejskiej Konwencji Praw Człowieka przy wyznaczaniu granic ochrony życia rodzinnego, ze względu na konieczność uwzględniania przepisów konwencji oraz protokołów dodatkowych przy

wykładni gwarancji konstytucyjnych byłoby równoznaczne z ingerencją także w analogiczną gwarancję wyrażoną w Konstytucji. Stwierdzenie w tym zakresie braku naruszenia gwarancji płynących z EKPC oraz uzupełniających ją protokołów dodatkowych rozwiązuje zaś analizowany problem jedynie z perspektywy konwencyjnej, lecz nie konstytucyjnej, bo w tym drugim wypadku podwyższony standard ochrony współwyznacza zasada demokratycznego państwa prawnego gwarantowana przez art. 2 Konstytucji (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 19 lutego 2008 r., sygn. P 48/06, OTK ZU nr 1/A/2008, poz. 4).

Mając powyższe na uwadze tut. Sąd przypomina, że w Konstytucji RP prawo do ochrony życia rodzinnego poręcza art. 47 stanowiąc, że: „Każdy ma prawo do ochrony prawnej życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia oraz do decydowania o swoim życiu osobistym”. Jak dotąd jednak Trybunał Konstytucyjny nie miał okazji, aby wypowiedzieć się w kwestii stosowania tego przepisu do postępowań karnych ze stosunków międzynarodowych, a w każdym razie tut. Sądowi taka wypowiedź Trybunału Konstytucyjnego nie jest znana. Dla porządku odnotowania wymaga tu jeszcze, że na taki judykat nie powołano się także w zażaleniu wniesionym w niniejszej sprawie.

W tej sytuacji Sąd Apelacyjny na marginesie tylko odnotowuje, że fakt posiadania przez skazanego w Wielkiej Brytanii syna nie został w niniejszej sprawie w żaden sposób uprawdopodobniony.

Mając na uwadze powyższe, tut. Sąd, stwierdził niezasadność zarzutu podniesionego w zażaleniu wniesionym przez obrońcę skazanego, a w konsekwencji orzekł o utrzymaniu w mocy zaskarżonego postanowienia.

O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym orzeczono na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm.) oraz § 19 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszonych przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

O kosztach orzeczono na podstawie art. 611ts k.p.k, Zgodnie z tym przepisem koszty powstałe w związku ze stosowaniem decyzji ramowej ponoszone są przez państwo wykonujące, z wyjątkiem kosztów przekazania osoby skazanej do państwa wykonującego oraz kosztów, które powstały wyłącznie na terytorium, na którym władzę sprawuje państwo wydające.

Mając na uwadze wszystkie powyższe argumenty, orzeczono jak na wstępie.

Zarządzenia:

1. Odpis postanowienia doręczyć :

- skazanemu pozostawiając w aktach sprawy,
- obrońcy,
- Prokuraturze Regionalnej w Krakowie.

2. zwrócić akta sądowi pierwszej instancji informując, iż o treści postanowienia należy powiadomić organ sądowy państwa wydania wniosku (Wielką Brytanię informując, że postanowienie jest prawomocne) oraz Ministerstwo Sprawiedliwości.